

Paavi Franciscuksen
apostolinen kirje

JUMALALLE VIHITYN ELÄMÄN
VUODEN JOHDOSTA

PAAVI FRANCISCUKSEN
APOSTOLINEN KIRJE
JUMALALLE VIHITYN ELÄMÄN
VUODEN JOHDOSTA

KAIKILLE
JUMALALLE VIHITYILLE

Rakkaat Jumalalle vihityt naiset ja miehet,

Kirjoitan teille Pietarin seuraajana, hänen, jolle Her-
ra Jeesus uskoi tehtävän vahvistaa veljiään uskossa
(vrt. Luuk. 22:32). Kirjoitan teille myös veljenänne,
joka on vihitty Jumalalle kuten tekin.

Kiittäkäämme yhdessä Isää, joka kutsui meidät
seuraamaan Jeesusta täysin liittyneinä hänen evan-
geliumiinsa ja kirkkoa palvellen ja joka vuodatti
sydämiimme Pyhän Hengen, joka antaa meille ilon
ja saa meidät todistamaan Jumalan rakkaudesta ja
laupeudesta koko maailmalle.

Vastauksena pyyntöihin, joita monet teistä ja
Sääntökuntien ja apostolisen yhteisöelämän kongre-

Paavi Franciscuksen apostolinen kirje Jumalalle vihityn
elämän vuoden johdosta, 21.11.2014.

© Copyright 2014 - Libreria Editrice Vaticana.

Suomenkielinen laitos:

© Copyright 2015 Katolinen tiedotuskeskus, Helsinki.

Painopaikka Picaset, Helsinki 2015.

ISBN 978-952-9627-94-3

gaatio esittivät, ja sen johdosta, että on kulunut 50 vuotta Vatikaanin II kirkolliskokouksen dogmaattisen kirkkokonstituution *Lumen gentium* (joka käsittelee sääntökuntalaisia luvussa VI) ja sääntökuntaelämän uudistamista käsittelevän dekreetin *Perfectae caritatis* hyväksymisestä, olen päättänyt julistaa Jumalalle vihityn elämän vuoden. Tuo vuosi alkaa 30. marraskuuta 2014 adventin ensimmäisenä sunnuntaina ja päättyy 2. helmikuuta 2016 Herran temppeliintuomisen juhlanä.

Kuultuani Sääntökuntien ja apostolisen yhteisöelämän kongregaatia olen valinnut tämän vuoden päämääräksi ne samat päämäärät, jotka pyhä Johannes Paavali II esitti kirkolle kolmannen vuosituhanen alkaessa, tietyllä tavalla toistaen sen, mitä hän oli aiemmin kirjoittanut synodin jälkeisessä apostolisessa kehotuskirjeessä *Vita consecrata*: ”Teillä ei ole vain kunniakas historia muistettavana ja kerrottavana, vaan suuri historia rakennettavana! Katsokaa tulevaisuuteen, jonne Henki teidät lähettää tehdäkseen kanssanne vielä suurempia tekoja” (110).

I

JUMALALLE VIHITYN ELÄMÄN VUODEN PÄÄMÄÄRÄT

1. Ensimmäinen päämäärä on *katsoa menneisyyteen kiitollisina*. Jokaisella instituutillamme on armolahjoista rikas historia. Sen alussa on Jumalan toiminta. Hengessään hän kutsuu joitakin ihmisiä seuraamaan Kristusta läheisemmin, kääntämään evankeliumin erityiseksi elämäntavaksi, lukemaan uskon silmin aikojen merkkejä ja vastaamaan luovasti kirkon tarpeisiin. Alkuvaiheen kokemus on sitten kasvanut ja kehittynyt, saanut uusia jäseniä uusissa maantieteellisissä ja kulttuurisissa konteksteissa ja antanut elämän uusille tavoille toteuttaa karismaa, uusille apostolisen rakkauden aloitteille ja ilmaisuille. Se on kuin siemen, josta kasvaa puu

yhä laajemmalle levittyvine oksineen.

Tänä vuonna jokaisen karismaattisen perheen on hyvä muistaa alkuvaihettaan ja historiallista kehitystään ja kiittää Jumalaa, joka on antanut kirkolle niin monia lahjoja; ne tekevät siitä kauniin ja varustavat sen jokaiseen hyvään työhön (vrt. *Lumen gentium*, 12).

Oman historiamme kertominen on välttämätöntä identiteettimme säilyttämiseksi elävänä sekä perheemme ykseyden ja jäsenten yhteenkuuluvuuden lujittamiseksi. Ei ole kyse arkeologian harjoittamisesta tai hyödyttömän nostalgian vaalimisesta, vaan pikemminkin menneiden sukupolvien tien uudelleen kulkemisesta, jotta löydetään innoituksen kipinä, ne suuret ihanteet, näyt ja arvot, jotka heitä innoittivat, alkaen sääntökuntien perustajista ja perustajattarista sekä ensimmäisistä yhteisöistä. Tällä tavalla tulemme myös tietoisiksi siitä, kuinka karisma on eletty todeksi historian kuluessa, millaista luovuutta se on synnyttänyt, millaisia vaikeuksia se on joutunut kohtaamaan ja kuinka nämä vaikeudet on voitettu. Saatamme löytää myös hajanaisuutta, inhimillisen heikkouden hedelmiä, joskus jopa joidenkin karisman olennaisten näkökohtien unohtamista. Tämä kaikki on opettavaista ja kokonaisuudessaan se kehottaa kääntymykseen. Oman

historiamme kertominen on Jumalan ylistämistä ja kiittämistä hänen lahjoistaan.

Kiitämme Jumalaa erityisesti viimeisistä 50 vuodesta Vatikaanin II kirkolliskokouksen jälkeen. Kirkolliskokous oli Pyhän Hengen ”henkäys” koko kirkolle. Sen ansiosta Jumalalle vihitty elämä aloitti hedelmällisen uudistumisen tien, joka valoineen ja varjoineen on ollut Hengen läsnäolon leimaamaa armon aikaa.

Olkoon tämä Jumalalle vihityn elämän vuosi myös tilaisuus tunnustaa nöyrästi ja suurella luottamuksella Jumalaan, joka on rakkaus (vrt. 1. Joh. 4:8), oma heikkoutemme ja elää se todeksi kokemuksesta Herran armahtavasta rakkaudesta. Olkoon tämä vuosi myös tilaisuus todistaa voimakkaasti ja iloiten pyhyydestä ja elinvoimasta, joka on läsnä niin monissa heistä, jotka on kutsuttu seuraamaan Kristusta Jumalalle vihityssä elämässä.

2. Tämä vuosi kutsuu meitä myös *elämään nykyhetkeä intohimoisesti*. Menneisyyden kiitollinen muistaminen innoittaa meitä, kuunnellen tarkkaavaisesti sitä, mitä Henki tänään sanoo kirkolle, toteuttamaan yhä syvällisemmällä tavalla Jumalalle vihityn elämämme perustavanlaatuisia näkökohtia.

Luostarilaitoksen alkuvaiheista aina nykyisiin ”uusiin yhteisöihin” saakka jokainen Jumalalle vihityn elämän muoto on syntynyt Hengen kutsusta seurata Kristusta evankeliumin opetuksen mukaisesti (vrt. *Perfectae caritatis*, 2). Sääntökuntien perustajille ja perustajattarille evankeliumi oli ehdoton sääntö. Jokaisen muun säännön tuli olla ainoastaan evankeliumin ilmaus ja väline sen elämiseksi täyteydessään. Heidän ihanteensa oli Kristus, hänelle kuuluminen kokonaan, niin että voi sanoa Paavalin kanssa: ”Minulle elämä on Kristus” (Fil. 1:21). Sääntökuntalupauksilla oli merkitystä vain tämän syvällisen rakkauden toteuttamiseksi.

Kysymys, jota meidät tänä vuonna kutsutaan pohtimaan, on: annammeko me evankeliumin haastaa itsemme ja millä tavalla? Onko evankeliumi todella ”*vademecum*” jokapäiväisessä elämässämme ja valinnoissa, joita meidät kutsutaan tekemään? Evankeliumi on vaativa; se vaatii tulla eleyksi todeksi radikaalilla ja vilpittömällä tavalla. Ei riitä, että sitä luetaan (vaikkakin sen lukeminen ja tutkiminen ovat äärimmäisen tärkeitä); ei riitä, että sitä mietiskellään (minkä iloiten teemme joka päivä). Jeesus pyytää toteuttamaan evankeliumia, elämään todeksi hänen sanansa.

Voimme edelleen kysyä, onko Jeesus todella ensimmäinen ja ainoa rakkautemme, kuten päätimme

antaessamme lupauksemme? Vain silloin, jos näin on, voimme rakastaa ja meidän täytyy rakastaa totuudessa ja laupeudessa jokaista kohtaamaamme ihmistä, koska olemme oppineet Jeesukselta, mitä rakkaus on ja kuinka rakastetaan. Osaamme rakastaa, koska meillä on hänen sydämensä.

Perustajamme ja perustajattaremmme jakoivat saman myötätunnon, jota Jeesus tunsi nähdessään väkijoukkojen olevan kuin lammaslauma vailla paimenta. Kuten Jeesus tämän myötätunnon liikuttamana puhui sanansa, paransi sairaita, antoi leipää syötäväksi ja uhrasi oman elämänsä, niin myös perustajamme pyrkivät monilla erilaisilla tavoilla palvelemaan ihmisiä, joiden luo Henki heidät lähetti: omistautumalla esirukoukseen, evankeliumin saarnaamiseen, katekeesiin, opetukseen, köyhien ja sairaiden palvelemiseen... Rakkaus ei tuntenut rajoja ja on avannut lukemattomia teitä evankeliumin henkäyksen tuomiseksi eri kulttuureihin ja sosiaaliin ympäristöihin.

Jumalalle vihityn elämän vuosi kysyy meiltä, olemmeko uskollisia sille lähetystehtävälle, joka meille on uskottu. Vastaavatko palvelutehtävämme, työmme, läsnäolomme sitä, mitä Henki pyysi perustajiamme tekemään? Ovatko ne sopivia päämääriensä toteuttamiseksi nykypäivän yhteiskunnassa ja kirkossa? Onko jotakin, jota meidän täytyy

muuttaa? Onko meillä sama myötätunto kansaamme kohtaan, olemmeko sitä lähellä jakaen sen ilot ja surut, jotta ymmärrämme todella sen tarpeet ja voimme auttaa vastaamaan niihin? Jo pyhä Johannes Paavali II sanoi, että ”saman alttiuden ja kieltämyksen, jotka innoittivat perustajianne, on innoitettava myös teitä, heidän hengellisiä lapsiaan, säilyttämään armolahjat elävinä. Saman Hengen voimalla, joka ne herätti, ne jatkuvasti rikastuvat ja sopeutuvat menettämättä ainutlaatuisuuttaan, olakseen kirkon palveluksessa ja tuodakseen täytty-mykseen Jumalan valtakunnan rakentamisen” [1].

Alkuvaiheitemme muistaminen tuo valoon vielä yhden Jumalalle vihityn elämän ulottuvuuden. Perustajia ja perustajattaria veti puoleensa kahden-toista apostolin ykseys Jeesuksen kanssa ja se yhteys (kommuunio), joka leimasi ensimmäistä Jerusalemin yhteisöä. Kukin perustaja pyrki yhteisöjään synnyttäessään toteuttamaan tuota evankeliumin mallia, jotta yhteisöillä olisi yksi sydän ja yksi sielu ja ne iloitsisivat Herran läsnäolosta (vrt. *Perfectae caritatis*, 15).

Nykyhetken eläminen intohimoisesti merkitsee ”yhteyden asiantuntijoiksi tulemista”, ”sen yhteyden suunnitelman todistajiksi ja toteuttajiksi tulemista, joka kruunaa ihmisen historian Jumalan suunnitelmassa” [2]. Jakautuneessa yhteiskunnassa,

jossa eri kulttuurien on vaikea elää yhdessä, jossa heikoimpia sorretaan ja jossa epätasa-arvo vallitsee, meidät kutsutaan antamaan konkreettinen malli yhteisöstä, jossa on mahdollista elää veljinä ja sisarina tunnustaen jokaisen ihmisen arvokkuuden ja jakaen jokaisen lahjat.

Olkaa siis yhteyden naisia ja miehiä, olkaa rohkeasti läsnä siellä, missä on ristiriitoja ja jännitteitä, olkaa uskottava merkki Hengen läsnäolosta, joka vuodattaa sydämiin innon, jotta kaikki olisivat yhtä (vrt. Joh. 17:21). Eläkää todeksi kohtaamisen salaisuus: ”kyky kuulla ja kuunnella toisia, kyky etsiä yhdessä teitä ja keinoja” [3]. Antakaa Kolminaisuuden persoonien välisen rakkaudensuhteen (vrt. 1. Joh. 4:8) valaista teitä kaikkien ihmisten välisten suhteiden esikuvana.

3. Tulevaisuuden kohtaaminen täynnä toivoa on tämän vuoden kolmas päämäärä. Tiedämme ne vaikeudet, joita Jumalalle vihitty elämä eri muodoissaan kohtaa: kutsumusten väheneminen ja jäsenten ikääntyminen erityisesti länsimaissa, taloudelliset ongelmat maailmanlaajuisen vakavan talouskriisin seurauksena, kansainvälisyyden ja globalisaation haasteet, relativismin uhka, syrjäytyminen ja yhteiskunnallinen merkityksettömyys... Juuri näiden epävarmuuksien keskellä, jotka jaamme niin mo-

nien aikalaistemme kanssa, toteutuu toivomme, hedelmänä uskostamme historian Herraan, joka jatkuvasti toistaa meille: ”Älä pelkää...sillä minä olen sinun kanssasi” (Jer. 1:8).

Toivo, josta puhumme, ei perustu lukumääriin tai tekoihin, vaan häneen, johon olemme panneet luottamuksemme (vrt. 2. Tim. 1:12) ja jolle ”mikään ei ole mahdotonta” (Luuk. 1:37). Tämä on se toivo, joka ei petä ja jonka vuoksi Jumalalle vihitty elämä voi yhä tulevaisuudessa kirjoittaa suurta historiaa. Meidän on kiinnitettävä katseemme tulevaisuuteen tietoisina siitä, että Pyhä Henki innoittaa meitä sitä kohti tehdäkseen jatkuvasti kanssamme suuria tekoja.

Älkää langetko lukumäärien ja tehokkuuden kiusaukseen ja vielä vähemmän omiin voimiinne luottamiseen. Tutkikaa elämänne näköaloja ja nykyhetkeä tarkkaavaisina valvoen. Yhdessä Benedictus XVI:n kanssa toistan teille: ”Älkää yhtykö niihin tuomiopäivän profeettoihin, jotka julistavat Jumalalle vihityn elämän loppua tai merkityksettömyyttä aikamme kirkossa. Pikemmin puukekaa yllenne Jeesus Kristus ja varustautukaa valon aseineen, kuten pyhä Paavali kehottaa (vrt. Room. 13:11-14), pysyen valveilla ja valvoen” [4]. Jatkakaamme ja lähtekäämme yhä uudestaan matkallemme luottaen Herraan.

Käännyn erityisesti teidän puoleenne, nuoret.

Te olette nykyhetkeä, koska jo osallistutte aktiivisesti instituuttienne elämään ja annatte ratkaisevan panoksen raikkaalla ja anteliaalla valinnallanne. Samalla te olette tulevaisuus, koska pian teidät kutsutaan ottamaan johtaaksenne yhteisöjenne elämä, koulutus, palvelutyö ja lähetystehtävä. Käykää tänä vuonna aktiivista vuoropuhelua teitä edeltävän sukupolven kanssa. Veljellisessä yhteydessä voitte rikastua sen kokemuksista ja viisaudesta, ja samalla voitte, omalla energiallanne ja innollanne, auttaa sitä löytämään uudelleen alkuperäisen innoituksensa. Näin voitte yhdessä löytää uusia tapoja elää todeksi evankeliumia ja vastata paremmin todistuksen ja julistuksen tarpeisiin.

Olen iloinen siitä, että tämän vuoden aikana teillä on tilaisuuksia eri instituuttien nuorten jäsenten kohtaamisiin. Tulkoon näistä kohtaamisista pysyvä yhteyden, keskinäisen avun ja ykseyden tie.

II

ODOTUKSET JUMALALLE VIHITYN ELÄMÄN VUODELLE

*Mitä erityisesti odotan tältä armon vuodelta
vihittyä elämää varten?*

1. Olkoon aina totta se, mitä kerran sanoin: ”Siellä, missä on sääntökuntalaisia, on iloa.” Meidät on kutsuttu kokemaan ja näyttämään, että Jumala kykenee täyttämään sydämemme ja tekemään meidät onnellisiksi niin, että meidän ei tarvitse etsiä onneamme muualta; että autenttinen veljeys, jota yhteisöissämme eletään, ravitsee iloamme; että kokonaisvaltaisen itsemme antaminen kirkon, perheiden, nuorten, vanhusten, köyhien palveluksessa toteuttaa meidät persoonina ja antaa elämällemme täyttymyksen.

Älköön keskellänne näykö synkkiä kasvoja, onnettomia ja tyytymättömiä ihmisiä, sillä ”surullinen opetuslapseus on kurjaa opetuslapseutta”. Mekin, kuten kaikki miehet ja naiset, koemme vaikeuksia, hengen öitä, pettymyksiä, sairauksia, voimien vähenemistä vanhetessa. Juuri siinä meidän on löydettävä ”täydellinen ilo”. Meidän on opittava tunnistamaan Kristuksen kasvot, hänen, joka tuli kaikessa kaltaiseksemme, ja iloitsemaan siitä, että olemme hänen kaltaisiaan, joka rakkaudesta meihin ei kieltäytynyt ristin kärsimyksistä.

Yhteiskunnassa, joka pöyhkeilee tehokkuuden, terveyden ja menestyksen kultilla ja joka syrjäyttää köyhät ja sulkee pois häviäjät, me voimme todistaa elämällämme Raamatun sanojen totuudesta: ”Juuri heikkona olen voimakas” (2. Kor. 12:10).

Voimme hyvin soveltaa Jumalalle vihittyyn elämään sen, mitä kirjoitin apostolisessa kehotuskirjeessä *Evangelii gaudium* erästä Benedictus XVI:n saarnaa lainaten: ”Kirkko ei kasva proselytismin vaan vetovoiman kautta” (4). Niin, Jumalalle vihitty elämä ei kasva järjestämällä hyviä kutsumuskampanjoita, vaan siksi, että kohtaamamme nuoret tuntevat vetoa meihin, koska näkevät meidän olevan onnellisia miehiä ja naisia! Samalla tavoin Jumalalle vihityn elämän apostolinen vaikuttavuus ei riipu keinojen tehokkuudesta ja voimakkuudesta. Elä-

männe on oltava puhuttelevaa, siitä on välityttävä evankeliumin todeksi elämisen ja Kristuksen seuraamisen ilo ja kauneus.

Toistan myös teille sen, mitä viime helluntaivigiliana sanoin uusien kirkollisten liikkeiden jäsenille: ”Pohjimmiltaan kirkon vahvuus on evankeliumin mukainen elämä ja uskostamme todistaminen. Kirkko on maan suola, maailman valo, se on kutsuttu tekemään Jumalan valtakunnan hapate läsnäolevaksi yhteiskunnassamme. Kirkko tekee tämän ensi sijassa todistuksellaan, todistamalla veljellisestä rakkaudesta, solidaarisuudesta ja jakamisesta” (18. toukokuuta 2013).

2. Odotan, että ”herätätte maailman”, koska profeetallisuus on Jumalalle vihityn elämän tunnusmerkki. Kuten sanoin sääntökuntien esimiehille: ”Evankeliumin radikaalisuus ei kuulu ainoastaan sääntökuntalaisille, vaan sitä vaaditaan kaikilta. Mutta sääntökuntalaiset seuraavat Herraa erityisellä tavalla, profeetallisella tavalla.” Tätä ensi sijassa vaaditaan nyt: ”olla profeettoja, jotka todistavat siitä, kuinka Jeesus eli täällä maan päällä ... Sääntökuntalainen ei saa koskaan luopua profetiasta” (29. marraskuuta 2013).

Profeetta saa Jumalalta kyvyn tutkia aikaa, jossa elää, ja tulkita sen tapahtumia: hän on kuin vartija,

joka valvoo yöllä ja tietää, milloin aamu koittaa (vrt. Jes. 21:11-12). Hän tuntee Jumalan ja tuntee miesten ja naisten olevan veljiään ja sisariaan. Hän kykenee erottelemaan ja myös tuomitsemaan synnin ja epäoikeudenmukaisuuden pahan, koska on vapaa, ei vastaa muille herroille kuin Jumalalle, ei ole kiinnostunut muusta kuin Jumalasta. Profeetta on köyhien ja puolustuskyvyttömien puolella, koska tietää, että Jumala itse on heidän puolellaan.

Odotan siis, että ette vaali utopioita vaan osaatte luoda ”toisenlaisia paikkoja”, joissa eletään todeksi evankeliumin mukaista lahjan, veljeyden, erilaisuuden hyväksymisen ja vastavuoroisen rakkauden logiikkaa. Luostarit, yhteisöt, hengelliset keskuksat, koulut, sairaalat, perhekodit ja kaikki muut paikat, jotka karismojenne rakkaus ja luovuus on synnyttänyt ja joita luovuus jatkuvasti edelleen synnyttää, olkoot yhä enemmän evankeliumin innoittaman yhteiskunnan hapatteena, ”vuorella oleva kaupunki”, joka todistaa Jeesuksen sanojen totuudesta ja voimasta.

Joskus, kuten Elian ja Joonan tapauksessa, voi tulla kiusaus paeta, luopua profeetan tehtävästä, koska se on liian vaativa ja koska ollaan väsyneitä ja pettyneitä tuloksiin. Mutta profeetta tietää, ettei koskaan ole yksin. Jumala vakuuttaa meille kuten

Jeremialle: ”Älä pelkää ... minä olen kanssasi ja suojelen sinua” (Jer. 1:8).

3. Sääntökuntalaiset ja muut Jumalalle vihityt henkilöt on kutsuttu olemaan ”yhteyden (kommuunion) asiantuntijoita”. Odotan siksi, että ”kommuunion spiritualiteetti”, jota pyhä Johannes Paavali II korosti, tulisi todelliseksi ja että te olette etulinjassa vastaamassa ”edessä olevaan suureen haasteeseen” tällä uudella vuosituhanalla: ”tekemään kirkosta yhteyden kodin ja koulun” [5]. Olen varma siitä, että tänä vuonna teette vakavasti työtä, jotta perustajien ja perustajattarien tavoittelema veljeyden ihanne kasvaisi eri tasoilla ikään kuin keskuksen ympärillä laajenevina kehinä.

Yhteyttä toteutetaan ennen kaikkea kunkin instituutin yhteisöjen sisällä. Tämän suhteen muistutan siitä, mistä useissa yhteyksissä olen puhunut: kritisointi, juoruaminen, kateus, mustasukkaisuus ja vihamielisyys ovat asenteita, joilla ei ole sijaa taloisamme. Tällä edellytyksellä on edessämme avautuva rakkauden tie lähes loppumaton, koska siinä on kyse vastavuoroisesta hyväksymisestä ja huolenpidosta, aineellisten ja hengellisten hyvyyksien jakamisesta, veljellisestä ojentamisesta ja heikoimpien kunnioittamisesta ... Se on ”yhteiselämän salaisuutta, joka tekee elämästämme pyhän pyhiinvael-

luksen” [6]. Meidän on kysyttävä itseltämme myös, kuinka suhtaudumme eri kulttuureista tuleviin ihmisiin, ottaen huomioon, että yhteisöistämme tulee yhä kansainvälisempiä. Kuinka annamme jokaisen ilmaista itseään, tulla otetuksi vastaan erityisine lahjoineen ja kantaa osaltaan vastuuta?

Odotan lisäksi, että yhteys kasvaisi eri instituuttien jäsenten välillä. Voisiko tämä vuosi olla tilaisuus lähteä rohkeammin ulos oman instituuttimme rajoista työstääksemme yhdessä paikallisella ja globaalilla tasolla yhteisiä koulutus-, evankelioimis- ja yhteiskunnallisen vaikuttamisen ohjelmia? Näin voidaan yhä vaikuttavammin antaa todellinen profeetallinen todistus. Yhteys ja kohtaaminen eri karsimoiden ja kutsumusten välillä on toivon tie. Kukaan ei rakenna tulevaisuutta eristäytymällä, saati yksin omilla voimillaan, vaan näkemällä olevansa osa todellista yhteyttä, joka on avoin kohtaukselle, vuoropuhelulle, kuuntelemiselle ja vastavuoroiselle auttamiselle. Se suojelee meitä itseriittoisuuden sairaudelta.

Samalla Jumalalle vihittyä elämää kutsutaan tavoittelemaan todellista synergiaa kirkon kaikkien kutsumusten kanssa, papeista maallikkoihin, jotta ”kommuunion spiritualiteetti kasvaisi ensin yhteisön sisällä ja sitten kirkollisessa yhteisössä ja sen rajojen ulkopuolellakin” [7].

4. Odotan teiltä vielä sitä, mitä pyydän kaikilta kirkon jäseniltä: lähtemistä ulos itsestänne mennäksenne elämän syrjäseuduille. ”Menkää kaikkialle maailmaan” oli viimeinen sana, jonka Jeesus lausui omilleen ja jonka hän yhä sanoo meille tänään (vrt. Mark. 16:15). Koko ihmiskunta odottaa: kaiken toivonsa menettäneet ihmiset, vaikeuksissa olevat perheet, hylätyt lapset, nuoret vailla tulevaisuutta, hylätyt sairaat ja vanhukset, rikkaat, joilla on kyllin maailman hyvyiksiä mutta tyhjyys sydämessään, miehet ja naiset, jotka etsivät elämän merkitystä ja janoavat Jumalaa...

Älkää sulkeutuko itseenne, älkää juuttuko pikkumaiseen kinasteluun, älkää jääkö omien ongelmienne vangeiksi. Ne ratkeavat kyllä, jos lähdette ulos auttamaan toisia ratkaisemaan ongelmansa ja julistamaan hyvää sanomaa. Löydätte elämän antamalla elämän, toivon antamalla toivon, rakkauden rakastamalla.

Odotan teiltä konkreettisia tekoja: pakolaisten vastaanottamista, köyhien lähellä olemista, luovuutta katekeesissa, evankeliumin julistamisessa, rukouselämään johdattamisessa. Tämän seurauksena toivon, että rakenteita voidaan tehostaa, suuria taloja hyödyntää uudella tavalla vastaten paremmin nykyisiin evankelioimisen ja karitatiivisen työn haasteisiin, työtapoja sopeuttaa uusiin tarpeisiin.

5. Odotan, että jokainen vihityn elämän muoto kysyy itseltään, mitä Jumala ja ihmiskunta siltä tänään pyytävät.

Luostarit ja kontemplatiivisesti suuntautuneet ryhmät voisivat kohdata keskenään tai muilla tavoin vaihtaa kokemuksia rukouselämästä, siitä, kuinka kasvaa yhteydessä koko kirkon kanssa, kuinka tukea vainottuja kristittyjä, kuinka ottaa vastaan ja auttaa niitä, jotka etsivät syvällisempää hengellistä elämää tai tarvitsevat moraalista tai aineellista tukea.

Näin voivat tehdä myös instituutit, jotka omistautuvat karitatiiviseen työhön, opetukseen, kulttuurin edistämiseen, evankeliumin julistamiseen tai erilaisiin pastoraalisiin palvelutehtäviin, ja sekulaari-instituutit, jotka ovat läsnä yhteiskunnan eri tasoilla. Hengen luovuus on synnyttänyt niin moninaisia elämäntapoja ja toimintoja, että niitä ei voida helposti luokitella tai sovittaa valmiisiin kaavoihin. En siksi voi viitata erikseen jokaiseen karismaattisen elämän muotoon. Kuitenkaan tänä vuonna kenenkään ei pidä vetäytyä pohtimasta vakavasti yhteisönsä läsnäoloa kirkon elämässä ja sen tapaa vastata jatkuviin ja uusiin pyyntöihin, joita meille osoitetaan, köyhien huutoon.

Vain tällä tavoin, ottaen huomioon maailman tarpeet ja kuuliaisina Hengen antamille innoitteille,

tästä Jumalalle vihityn elämän vuodesta tulee autenttinen *kairós*, Jumalan oma aika täynnä armoja ja muutosta.

III

JUMALALLE VIHITYN ELÄMÄN VUODEN NÄKÖALAT

1. Tällä kirjeelläni käännyin paitsi Jumalalle vihittyjen ihmisten puoleen myös niiden maallikkosten puoleen, jotka yhdessä heidän kanssaan jakavat ihanteen, hengen ja lähetystehtävän. Joillakin sääntökunnilla on tästä pitkä traditio, toisilla taas viimeaikaisempi. Itse asiassa jokaisen sääntökuntaperheen, apostolisen elämän yhteisön ja sekulaari-instituutin ympärillä on laajempi perhe, ”karismaattinen perhe”, joka käsittää useita saman karisman tunnustavia instituutteja ja ennen kaikkea kristittyjä maallikkoja, jotka tuntevat olevansa juuri maallikkoina kutsuttuja osallistumaan tähän karismaan.

Rohkaisen myös teitä, maallikot, elämään tätä Jumalalle vihityn elämän vuotta armona, joka voi tehdä teidät yhä tietoisemmiksi saamastanne lahjasta. Viettäköö sitä koko ”perheenne” kanssa kasvaaksenne ja vastataksenne yhdessä Hengen kutsuun nykypäivän yhteiskunnassa. Joissakin tilaisuuksissa, joissa eri instituutteihin kuuluvat Jumalalle vihityt tapaavat tämän vuoden aikana, on teidänkin hyvä olla läsnä ilmauksena Jumalan yhdestä ainutlaatuisesta lahjasta. Näin opitte tuntemaan muiden karismaattisten perheiden ja muiden maallikkoryhmien kokemuksia ja voitte rikastuttaa ja tukea toisianne.

2. Jumalalle vihityn elämän vuosi ei koske vain Jumalalle vihittyjä, vaan koko kirkkoa. Käännyin siksi koko kristikansan puoleen, jotta se olisi yhä tietoisempi siitä lahjasta, joka niin monien Jumalalle vihittyjen naisten ja miesten läsnäolo on. He ovat suurten, kristinuskon historiaa muovanneiden pyhien perillisiä. Mitä kirkko olisi ilman pyhää Benedictusta ja pyhää Basileiosta, pyhää Augustinusta ja pyhää Bernhardia, pyhää Franciscusta ja pyhää Dominicusta, pyhää Ignatius de Loyolaa ja pyhää Avilan Teresaa, pyhää Angela Mericiä ja pyhää Vincent de Paulia? Luettelo heistä olisi loppumaton aina pyhään Giovanni Boscoon ja autuaaseen Tere-

sa Kalkuttalaiseen saakka. Autuas Paavali VI totesi: ”Ilman tätä konkreettista merkkiä olisi vaara, että koko kirkkoa innoittava rakkaus kylmenisi, evankeliumin pelastava paradoksi menettäisi terävyytensä, uskon ’suola’ liukenisi maallistuvaan maailmaan” (*Evangelica testificatio*, 3).

Kutsun siis kaikkia kristillisiä yhteisöjä elämään tätä vuotta ennen kaikkea kiittääkseen Herraa ja muistaaksenne kiitollisina saamianne lahjoja, joita edelleen saamme ottaa vastaan perustajien ja perustajattarien pyhyiden ja niin monien karismalleen uskollisten Jumalalle vihittyjen kautta. Kutsun teitä kaikkia kerääntymään Jumalalle vihittyjen ympärille, iloitsemaan heidän kanssaan ja jakamaan heidän vaikeutensa, tekemään mahdollisuuksien mukaan yhteistyötä heidän kanssaan heidän palvelutehtävänsä ja työnsä toteuttamisessa, koska ne ovat koko kirkon tehtäviä. Antakaa heidän tuntea koko kristikansan kiintymystä ja rakkautta.

Siunaan Herraa siitä, että Jumalalle vihityn elämän vuosi hyvin sopivalla tavalla osuu samaan aikaan perhettä käsittelevän piispainsynodin kanssa. Perhe ja Jumalalle vihitty elämä ovat kutsumuksia, jotka tuovat rikkautta ja armoa kaikille, inhimillistä kasvua ja elintärkeitä suhteita rakentavia paikkoja, evankelioimisen paikkoja. Ne voivat auttaa toinen toisiaan.

3. Tällä kirjeellä rohkenen kääntyä myös niiden Jumalalle vihittyjen sekä sääntökuntien ja yhteisöjen jäsenten puoleen, jotka kuuluvat muihin kuin katolisen tradition kirkkoihin. Luostarilaitos on jakamatoman kirkon perintöä ja yhä elävä sekä ortodoksisissa kirkoissa että katolisessa kirkossa. Niistä ja muista myöhemmistä kokemuksista, ajalta, jolloin lännen kirkko oli vielä yhtenäinen, saivat alkunsa vastaavat aloitteet reformaation kirkollisissa yhteisöissä. Niiden sisällä nämä puolestaan ovat synnyttäneet uusia veljeyden ja palvelemisen yhteisöjä.

Sääntökuntien ja apostolisen yhteisöelämän kongregaatio on suunnitellut aloitteita eri kirkkoihin kuuluvien Jumalalle vihityn ja veljellisen elämän yhteisöjen jäsenten kohtaamiseksi. Rohkaisen lämpimästi näitä kohtaamisia, jotta keskinäinen tuntemus, arvostus ja vastavuoroinen yhteistyö kasvaisivat, jotta Jumalalle vihityn elämän ekumenia auttaisi laajempaa tietä kohti kaikkien kirkkojen ykseyttä.

4. Emme voi myöskään unohtaa, että luostarit ja uskonnolliset veljestöt ovat läsnä kaikissa suurissa uskonnoissa. On paljon, jo vakiintuneitakin, kokemuksia luostarien välisestä vuoropuhelusta katolisen kirkon ja joidenkin suurten uskonnollisten traditioiden välillä. Toivon, että Jumalalle vihityn

elämän vuosi olisi tilaisuus arvioida jo kuljettua matkaa, tehdä Jumalalle vihityt henkilöt tietoisemmiksi tästä asiasta sekä kysyä, mitä askeleita olisi otettava kohti syvällisempää vastavuoroista tunte-
musta ja yhteistyötä monilla yhteisillä aloilla ihmiselämän palveluksessa.

Yhteinen vaellus on aina rikastuttavaa ja voi avata uusia teitä kansojen ja kulttuurien välisiin suhteisiin, joista nykyaikana ei näytä puuttuvan vaikeuksia.

5. Lopuksi suuntaan sanani erityisesti veljilleni piispuudessa. Olkoon tämä vuosi tilaisuus ottaa Jumalalle vihitty elämä sydämellisesti ja iloiten vastaan hengellisenä pääomana, joka vaikuttaa koko Kristuksen ruumiin hyväksi (vrt. *Lumen gentium*, 43), ei ainoastaan sääntökuntaperheiden hyväksi. ”Jumalalle vihitty elämä on lahja kirkolle, syntyy kirkossa, kasvaa kirkossa ja on kokonaan suunnattu kirkkoon” [8]. Siksi, lahjana kirkolle, se ei ole eristynyt tai marginaalinen todellisuus, vaan kuuluu siihen läheisesti. Se on itse kirkon sydämessä kirkon lähetystehtävän ratkaisevana elementtinä, koska se ilmaisee kristityn kutsumuksen sisintä olemusta ja koko kirkon, morsiamen, suuntautumista kohti yhteyttä ainoan sulhasensa kanssa. Siksi Jumalalle vihitty elämä kuuluu ”irrottamattomasti kirkon elämään ja pyhyyteen” (*Lumen gentium*, 44).

Tässä yhteydessä kutsun teitä, paikalliskirkkojen paimenet, pitämään erityistä huolta eri karismojen edistämisestä yhteisöissänne, olivatpa ne historiallisia tai uusia karismoja: tukemaan, innoittamaan, auttamaan niiden erottamisessa, olemaan lempeästi ja rakastaen läsnä kärsimyksessä ja heikkoudessa, jotka kohtaavat joitakin Jumalalle vihittyjä, ja ennen kaikkea valaisemaan opetuksellanne Jumalan kansaa Jumalalle vihityn elämän arvosta, jotta sen kauheus ja pyhyys voivat loistaa kirkossa.

Uskon Marialle, kuuntelevalle ja mietiskelevälle Neitsyelle, rakkaan Poikansa ensimmäiselle opetuslapselle, tämän Jumalalle vihityn elämän vuoden. Katsokaamme häntä, joka on Isän rakas tytär ja varustettu kaikilla armon lahjoilla, ylittämättömänä esikuvana opetuslapseudesta Jumalaa rakastaen ja lähimmäistä palvellon.

Kiitollisena yhdessä teidän kanssanne niistä armon ja valon lahjoista, joita Herra tahtoo teille lahjoittaa, annan teille kaikille apostolisen siunaukseni.

Vatikaanissa 21. marraskuuta 2014,
Neitsyt Marian temppelissä käynnin juhlanä.

Franciscus

Viitteet

- [1] Johannes Paavali II, apostolinen kirje *“Los caminos del Evangelio”* Latinalaisen Amerikan sääntökuntalaisille uuden maailman evankelioimisen 500-vuotismuiston yhteydessä (29. kesäkuuta 1990), 26.
- [2] Sääntökuntien ja sekulaari-instituuttien kongregaatio, *“Sääntökuntalaiset ja inhimillinen edistäminen”* (12. elokuuta 1980), 24: *L’Osservatore Romano*, Suppl., 12. marraskuuta 1980, sivut I-VIII.
- [3] Puhe Rooman paavillisten kollegioiden ja asuntoloiden rehtoreille ja opiskelijoille, 12. toukokuuta 2014.
- [4] Saarna Herran temppeliintuomisen juhlanä (2. helmikuuta 2013).
- [5] Johannes Paavali II, apostolinen kirje *Novo millennio ineunte* (6. tammikuuta 2001), 43.
- [6] Apostolinen kehotuskirje *Evangelii gaudium* (24. marraskuuta 2013), 87.
- [7] Johannes Paavali II, synodin jälkeinen apostolinen kehotuskirje *Vita consecrata* (25. maaliskuuta 1996), 51.
- [8] Piispa Jorge Mario Bergoglio, puhe Jumalalle vihittyä elämää ja sen tehtävää kirkossa ja maailmassa käsitelleessä synodissa, XVI yleinen kokoontuminen (13. lokakuuta 1994).